

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Δ.μ.
Είδη
Συνοχή

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Δευτέρα 7 Νοεμβρίου 1983, ώρα 8.30 μ. μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

ΣΟΛΙΣΤ

PATRICE FONTANAROSA

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1948. Σπούδασε στο Κρατικό Ωδείο της πόλης του βιολί με τον Στ. Παπαναστασίου και ανώτερα θεωρητικά με το Σόλωνα Μιχαηλίδη. Για ένα διάστημα ήταν μέλος της Κρατικής Ορχήστρας Θεσσαλονίκης και συνεργάτης του Μουσικού Τμήματος του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

Το 1970 και 1971 με υποτροφία της οργάνωσης «Μουσικά Νιάτα» πήρε μέρος σαν βιολιστής στην «παγκόσμια ορχήστρα νέων» (στον Καναδά και το Βέλγιο).

Το 1974 πήρε το πτυχίο της Νομικής Σχολής του Α.Π.Θ. και με υποτροφία της Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών συνέχισε τις σπουδές του στην Ανώτατη Μουσική Ακαδημία του Δυτικού Βερολίνου. Το Μάρτιο του 1978 πήρε το δίπλωμα σύνθεσης από την τάξη του Max Baumann και τον Ιούνιο του 1978 το δίπλωμα διεύθυνσης ορχήστρας από τον καθηγητή Hans - Martin Rabenstein.

Έχει διευθύνει την Κρατική Ορχήστρα Αθηνών, την Ορχήστρα της Ε.Ρ.Τ., την Όπερα Θεσσαλονίκης, την Κρατική Ορχήστρα Θεσσαλονίκης, την Εθνική Λυρική Σκηνή και ορχήστρες στο εξωτερικό (Ιταλία, Γερμανία κλπ.).

Σαν συνθέτης συνεργάστηκε πολλές φορές με το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος και έργα του έχουν παιχτεί τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

PATRICE FONTANAROSA

Ο Patrice Fontanarosa είναι ένας από τους πιο σπουδαίους σύγχρονους βιολιστές. Γεννήθηκε το 1942 στο Παρίσι μέσα σε μία καλλιτεχνική οικογένεια. Οι γονείς του ήταν ζωγράφοι και η αδερφή και ο αδερφός του μουσικοί.

Μετά τις σπουδές του στο Conservatoire National Supérieur de Musique στο Παρίσι ο Fontanarosa συγκέντρωσε ένα εντυπωσιακό αριθμό βραβείων στους πιο σημαντικούς διεθνείς διαγωνισμούς όπως στο Βουκουρέστι, Λιέγη, Ρίο ντε Τζανέιρο, Ζακ Τυμπώ, Ζινέτ Νεβώ, Παγκανίνι, Κράισλερ. Πρόσφατα εμφανίστηκε με μεγάλη επιτυχία σε τουρνέ στην Ιαπωνία και στις Η.Π.Α. όπου έπαιξε σαν σολίστ με την ορχήστρα «Nuovi Virtuosi di Roma».

Ο Fontanarosa εκτός από σολίστ, συχνά εμφανίζεται σε συναυλίες μουσικής δωματίου. Είναι συγχρόνως Konzertmeister στην Εθνική Ορχήστρα της Γαλλίας.

Ο Patrice Fontanarosa παίζει με το βιολί «del Gesù» του Joseph Guarnerius του 1727.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Γ. ΛΑΜΠΙΕΛΕΤ: «Η γιορτή».

(1875 - 1945)

P. I. TSCHAIKOWSKY: Κοντσέρτο σε ρε μείζ., έργ. 35, για βιολί

(1840 - 1893)

και ορχήστρα

I. Allegro moderato.

II. Canzonetta (Andante).

III. Allegro vivacissimo.

Βιολί: PATRICE FONTANAROSA

Διάλεγμα

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

D. MILHAUD: «Η δημιουργία του κόσμου», Α' εκτέλεση.

(1892 - 1974)

B. BLACHER: Παραλλαγές για ορχήστρα πάνω σ' ένα θέμα του

(1903 - 1975) Παγκανίνι, έργ. 26.

Quasi presto και 16 παραλλαγές

Α' εκτέλεση.

Ο Κερκυραίος Γεώργιος Λαμπελέτ είναι ουσιαστικά ο πρώτος συνθέτης που δούλεψε για τη δημιουργία ελληνικής εθνικής μουσικής σχολής, τιμή που αναγνωρίζεται συχνά στον σύγχρονό του, επίσης Επτανήσιο, Διονύσιο Λαυράγκα. Ωστόσο ο Λαμπελέτ φάνηκε συνεπέστερος από τον τελευταίο, όχι μόνο γιατί στα έργα του διερεύνησε συστηματικά τη χρησιμοποίηση του ελληνικού φολκλόρ και τα αρμονικά και τονικά προβλήματα της προσαρμογής του στη δυτικοευρωπαϊκή συμφωνική αντίληψη, αλλά επίσης γιατί ήταν ο πρώτος που στήριξε θεωρητικά αυτή την προσπάθεια και την αναγκαιότητα που την υπαγόρευε (τις θέσεις του δημοσιεύει για πρώτη φορά στο περιοδικό «Παναθήναια» το 1901 στη μελέτη του «Η Εθνική Μουσική»).

Η «Γιορτή» γραμμένη γύρω στο 1907, είναι μια φαντασία όπου επαίρεται ο συνδυασμός μιας μελωδικής γραμμής βασισιμένης σε χρωματικά τετράχορδα τυπακών ελληνικών κλιμάκων και μιας δυτικότερατης συμφωνικής γραφής που χρησιμοποιεί μια μεγάλη ορχήστρα. Ο συνθέτης διατηρεί την ατμόσφαιρα της χωριάτικης γιορτής ακολουθώντας απaráλλακτη από την αρχή ως το τέλος του έργου μια ζωηρή χορευτική κίνηση. Ο ρυθμός είναι τετραμερής (4/4) με χαρακτηριστικές παρεμβολές διμερών (2/4) μέτρων.

Το πρόβλημα της παρουσίας των χρωματικών τετραχόρδων σε μιαν αλλογενή πολυφωνική υφή αντιμετωπίζεται από τον Λαμπελέτ μ' έναν έντιμο μουσικό τρόπο, αρκετά παρακινδυνευμένο για την εποχή εκείνη. Ο συνθέτης αποφεύγει να ταυτίσει τα τετράχορδα αυτά με τα αντίστοιχα της «αρμονικής ελάσσονος» και να καταφύγει σε μια στερεότυπη διατονική εναρμόνιση, πράγμα που κάνουν, ως ένα βαθμό, και ο Λαυράγκας και οι επόγονοι της «Εθνικής Σχολής». Αντίθετα αφήνει τη μελωδική γραμμή να κινηθεί επάνω σε κρατημένες συγχορδίες των κύριων βαθμίδων, κατά κανόνα στα πνευστά. Τα έχορδα χρησιμοποιούνται συνήθως μονοφωνικά. Είτε τραγουδώντας την ίδια μελωδία, είτε αντιπαραθέτοντας δύο, ανεξάρτητα μελωδικά - ρυθμικά σχήματα, κινούνται (κατά ζεύγη, τριάδες ή όλα μαζί) σε ταυτοφωνία ή οκτάβες· σπάνια θ' ακούσουμε τα δεύτερα βιολιά να συνοδεύουν τα πρώτα σε απόσταση διαστήματος τρίτης, ενώ μόνο μια φορά συνοδεύουν την κύρια μελωδία των φλάουτων με πισικάτα σε συγχορδιακούς σχηματισμούς. Και σ' αυτή την περίπτωση ο ήχος του πισικάτου, με τη βοήθεια μάλιστα του ταμπούρου, εξυπηρετεί τη ρυθμική μάλλον παρά την αρμονική οικονομία του συγκεκριμένου σημείου.

Η ταυτόχρονη παράθεση μελωδικών σχημάτων δεν αποτελεί βέβαια «αντίστιξη», τουλάχιστον με την πλήρη σημασία του όρου, κι έτσι ο Λαμπελέτ αποφεύγει τον κίνδυνο του ακαδημαϊκού που ελλοχεύει σε κάθε απόπειρα μεταφοράς της ολοκληρωμένης αυτής τεχνικής σε χώρους από κάθε άποψη μακρινούς. Ωστόσο η ρυθμική μονοτονία και η

αρμονική απλότητα της «Γιορτής» είναι και τα βασικότερα ελαττώματα του έργου: ο αποκλεισμός της μετατροπιάς και της εσωτερικής θεματικής ανάπτυξης επιβάλλουν στο συνθέτη να μείνει μέσα στα όρια της «φαντασίας», του επιτρέπουν πάντως να οδηγήσει την έμπνευσή του, χωρίς ρητορισμούς, πολύ πιο μπροστά από το στυλ που καλλιέργησε η Επτανησιακή Σχολή, της οποίας γόνος υπήρξε και ο Λαμπελέτ. Η «Γιορτή» πρωτοπαίχτηκε μεταγραφμένη για δυο πιάνο, το Μάρτιο του 1911.

Χ. Ξανθουδάκης

PETER I. TSCHAIKOWSKY

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΣΕ ΡΕ ΜΕΙΖ., ΕΡΓ. 35, ΓΙΑ ΒΙΟΛΙ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Το δημοφιλές αυτό κοντσέρτο γράφτηκε στα 1878 και δόθηκε σε πρώτη εκτέλεση με μεγάλη επιτυχία στα 1881 από το διάσημο Ρώσο βιολιστή Adolf Brodsky (1851-1929) στη Βιέννη. Είναι ένα κοντσέρτο που ανήκει στη σειρά των μεγάλων κοντσέρτων με χαρακτήρα κυρίως δεξιοτεχνικό. Μαζί με τις εξαιρετικές δυσκολίες και τα καθαρά δεξιοτεχνικά προβλήματα που παρουσιάζει ή μάλλον προσφέρει στο βιρτουόζο, έχει και αξιόλογο μελωδικό ενδιαφέρον. Τα δύο θέματα λ.χ. του πρώτου μέρους, που πρωτοεμφανίζονται στο βιολί με ανάλαφρη συνοδεία της ορχήστρας, έχουν ωραία και εσωτερικά συγγενή μελωδική γραμμή και είναι και τα δύο διαποτισμένα από ευγενική λυρική διάθεση.

Ιδιαίτερο επίσης μελωδικό ενδιαφέρον παρουσιάζει με την απλή, αδιόρατα μελαγχολική και σχεδόν δημοτικοφανή γραμμή του το θέμα της καντσονέτας, καθώς και το δεύτερο μελωδικό στοιχείο, πιο θερμό και πιο πλατύ στο χαρακτήρα. Πιο ενδιαφέρον ακόμη και πιο πρωτότυπο είναι το εξαιρετικά χαριτωμένο θέμα του ροντό στο φινάλε.

Παράλληλα βέβαια στο μέρος του βιολιού υπάρχουν, όπως έχει λεχθεί πιο πάνω, πολλά μέρη με περιορισμένο το ενδιαφέρον αποκλειστικά στο δεξιοτεχνικό τομέα.

Το μέρος της ορχήστρας είναι με πολλή τέχνη γραμμένο. Πότε με πολύ διακριτικό τρόπο, χωρίς ποτέ να το παρενοχλεί, συνοδεύει το σόλο και πότε παίρνει την πρωτοβουλία παρεμβάλλοντας δικό της θεματικό υλικό με ξεχωριστό ενδιαφέρον, όπως στην πρώτη κίνηση το αξιοσημείωτο εκείνο τμήμα με το ρυθμό της Πολωνέζας, που ξεκινώντας με το βασικό μοτίβο του πρώτου θέματος ξεδιπλώνεται σαν μια μορφή με αδρά και πλατιά χαρακτηριστικά.

Γενικά, το ενδιαφέρον του ακροατή, παρά την κάτω υπερβολική παρεμβολή δεξιοτεχνικών στοιχείων, διατηρείται αμείωτο ως το τέλος χάρη στη διαρκή εναλλαγή των ποικίλων μουσικών εικόνων και την επιδέξια σύνδεσή τους.

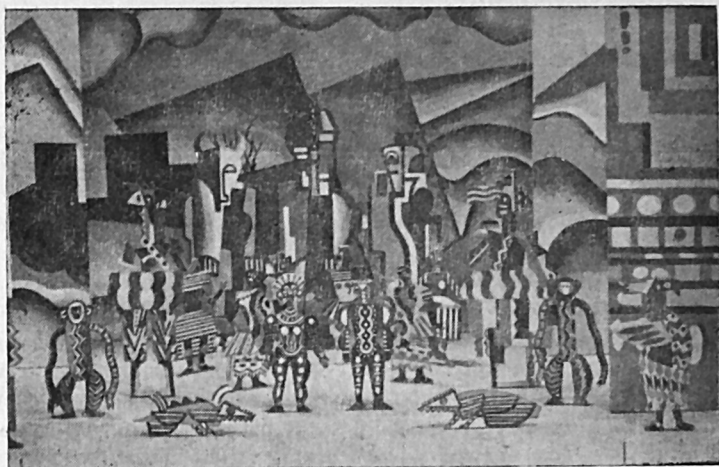
“ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ,,

Προς το τέλος της δεύτερης δεκαετίας του αιώνα μας παρατηρείται ένα έντονο ενδιαφέρον των ευρωπαϊών συνθετών για τη μουσική τζαζ (Στραβίνσκυ, Ραβέλ, Κρένεκ, Βάιλ κ.ά.). Ένα από τα σημαντικότερα έργα με πολλές επιδράσεις από τη τζαζ είναι η σύνθεση του Νταριούς Μιγιά «Η δημιουργία του κόσμου» (1923).

Η απασχόληση των ευρωπαϊών συνθετών με την τζαζ την εποχή αυτή συνδέεται με το γενικότερο ενδιαφέρον την εποχή αυτή των καλλιτεχνών με την αφρικανική τέχνη. Ο Πικασό παραδεχόταν πως όφειλε ορισμένα πλαστικά στοιχεία της τέχνης του σε μερικές μάσκες της Ακτής του Ελεφαντοστού. Ο ζωγράφος Ντεράιν χαρακτηρίζει μια δημιουργική του περίοδο σαν «νέγρικη». Στον χώρο της γλυπτικής αναγνωρίζεται επίσης η αξία της αφρικανικής τέχνης: Τα κεραμικά Νοκ της Νιγηρίας, τα ειδώλια Νογκόν και οι δημιουργίες της φυλής Μπαουλέ της Ακτής του Ελεφαντοστού ή των Μαλούμπα του κεντρικού Κονγκό. Στη μουσική μέσα από τη μουσική τζαζ οι ευρωπαίοι έρχονται σ' επαφή με τους αφρικανικούς ρυθμούς, τις ιδιόρρυθμες μουσικές κλίμακες, τα κρουστά όργανα. Εντυπωσιάζονται από τις γεμάτες φαντασία αρμονίες της τζαζ, από τον αυτοσχεδιασμό των νέγων μουσικών και τον τρόπο που παίζουν τα πνευστά όργανα, έτσι σαν να μιμούνται την ανθρώπινη φωνή. Ο Νταριούς Μιγιά γνώρισε την τέχνη της τζαζ κατά την παραμονή το 1920 στο Λονδίνο και το 1922 στη Νέα Υόρκη. Άκουσε την περίφημη ορχήστρα τζαζ του Πωλ Χουίτμαν και επισκέφθηκε πολλά κέντρα του Χάρλεμ όπου νέγροι μουσικοί αυτοσχεδίαζαν με συναρπαστικό τρόπο. Όταν γύρισε στο Παρίσι ο Μιγιά πήρε μαζί του πολλούς αμερικάνικους δίσκους με μουσική τζαζ. Η ευκαιρία να χρησιμοποιήσει στοιχεία της τζαζ σε δική του σύνθεση δόθηκε όταν του ανέθεσαν να γράψει μουσική για το σουηδικό μπαλέτο του Ρολφ Μαρέ. Συνεργάτες του ήταν ο Φερνάν Λεζέ, που έκανε τα σκηνικά και τα κοστούμια, ο χορογράφος Ζαν Μπορλέν και ο Μπλεζ Σεντράν που έγραψε την υπόθεση του έργου «Η δημιουργία του κόσμου». Ο Φερνάν Λεζέ πάνω στην αυλαία ζωγράφιζε ανάμεσα στ' άλλα μια πιστή απομίμηση μάσκας της φυλής Μπαουλέ.

Το μπαλέτο αναφέρεται σε αφρικανικούς μύθους για τη δημιουργία του κόσμου. Η μουσική του Μιγιά παίζεται χωρίς διακοπή, χωρίζεται όμως σε εισαγωγή και πέντε μέρη. Πρώτα ακούμε την εισαγωγή, με το τέλος της οποίας σηκώνεται η αυλαία. Στο μέρος αυτό τον κύριο ρόλο έχει το όλο σαξόφωνο.

Στο πρώτο μέρος ο συνθέτης περιγράφει το χάος πριν από τη δημιουργία. Στο δεύτερο μέρος έχουμε τη δημιουργία του ζωϊκού και φυτικού κόσμου. Εδώ κυριαρχούν τα σόλι του φλάουτου και όμποε. Το τρίτο μέρος αναφέρεται στη δημιουργία του ανθρώπου. Ο ρυθμός είναι γρήγο-

Σχέδιο του F. Léger για το μπαλέτο « η Δημιουργία του κόσμου » του Darius Milhaud

ρος και με τις χαρακτηριστικές ρυθμικές συγκοπές της μουσικής τζαζ. Το τέταρτο μέρος είναι ένας οργιαστικός χορός των πρωτόπλαστων. Με το πέμπτο μέρος η σύνθεση τελειώνει γαλήνια καθώς είχε αρχίσει.

Ο Νταριούς Μιγιά γράφει: «Μεταχειρίστηκα το ίδιο είδος ορχήστρας όπως κάνουν στο Χάρλεμ και έκανα απεριόριστη χρήση στοιχείων της τζαζ για να πετύχω μια πρωτόγονη ατμόσφαιρα...». Τα όργανα που χρησιμοποιεί ο Μιγιά είναι: διάφορα κρουστά, δύο φλάουτα, όμποε, 2 κλαρινέτα, φαγκότο, κόρνο, δύο τρομπέτες, τρομπόνι, σαξόφωνο, πιάνο, βιολιά, βιολοντσέλο και κοντραμπάσο. Ιδιαίτερα χαρακτηριστική είναι η χρήση των χάλκινων πνευστών με τα πολλά γκλισσάντι — γλιστρήματα από νότα σε νότα — και άλλα εφφέ πολύ συνηθισμένα στη μουσική τζαζ. Το έργο πρωτοπαίχτηκε στο Παρίσι στο θέατρο των Ηλυσίων Πεδίων ακριβώς πριν 60 χρόνια, στις 25 Οκτωβρίου του 1923.

Α. Μπαλιάς

ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ ΓΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΠΙΑΝΩ ΣΕ ΕΝΑ ΘΕΜΑ
ΤΟΥ ΠΑΓΚΑΝΙΝΙ, ΕΡΓ. 26

Ο Μπόρις Μπλάχερ γεννήθηκε στην Κίνα. Οι γονείς του ήταν ρωσικής καταγωγής. Με τον παγκόσμιο πόλεμο και την οκτωβριανή επανάσταση η οικογένεια μετακινήθηκε διαδοχικά στην κεντρική Κίνα, Σιβηρία και Μαντζουρία. Μετά από δύο χρόνια σπουδών αρχιτεκτονικής και μαθηματικών στο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου, ο Μπλάχερ το 1924 γράφεται στην τάξη σύνθεσης του Friedrich Koch, στην Ανώτατη Μουσική Σχολή του Βερολίνου και τελειώνει το 1931.

Ήδη από τις πρώτες του συνθέσεις φαίνεται η κλίση του προς τη μουσική όπερας και μπαλέτου. Το 1938 ακολουθεί μία διδασκαλική δραστηριότητα στη Δρέσδη, που από το 1946 βρίσκει τη συνέχειά της στο Διεθνές Μουσικό Ινστιτούτο Zehlendorf, το 1948-1971 στην Ανώτατη Μουσική Σχολή του Βερολίνου στην οποία ήταν διευθυντής από το 1953-1970. Τα μαθήματά του παρακολούθησαν πολλοί γνωστοί μετέπειτα συνθέτες.

Ο Μπλάχερ δίδαξε ακόμη σύνθεση σε διάφορα θερινά σεμινάρια. Ήταν από τους πρώτους εργάτες στην ίδρυση της Ακαδημίας Τεχνών του Δυτικού Βερολίνου και διετέλεσε μάλιστα πρόεδρός της. Πέθανε στο Βερολίνο το 1975.

Ο Μπόρις Μπλάχερ είχε τη φιλοδοξία να ασχοληθεί με το γνωστό θέμα του καπρίτσιου του Παγκανίνι για σόλο βιολί, το οποίο επεξεργάστηκαν σε έργα τους και άλλοι γνωστοί παλαιότεροι και νεότεροι συνθέτες (Λιστ, Μπραμς, Ραχμάνινωφ, Καζέλα, Λουτοσλάφσκι, Ντελαπίκολα). Η ορχηστρική σύνθεση που έγραψε ο Μπλάχερ είναι γεμάτη ταμπεραμέντο και φωτίζει με δεξιοτεχνία πολλές πτυχές του θέματος του Παγκανίνι.

Θέμα (Quasi Presto): Η αυθεντική μορφή του θέματος εμφανίζεται στην αρχή από ένα βιολί σόλο. Στην πρώτη γρήγορη παραλλαγή, κλίμακες στα ξύλινα πνευστά συνοδεύουν το μοτίβο του κυρίως θέματος. Η δεύτερη παραλλαγή είναι στον ίδιο ρυθμό. Το θέμα εμφανίζεται πιο πλατύ και μελωδικό από το σόλο όμποε. Η τρίτη παραλλαγή είναι σε ρυθμό 6/8 με γρήγορα τρίηχα των εγχόρδων σε ταυτοφωνία και με χαρακτηριστικά οξείς τονισμούς στα ξύλινα και χάλκινα πνευστά. Η τέταρτη παραλλαγή, Andante, έχει ήρεμο χαρακτήρα, το θέμα παίζεται με πασικάτι από τα βιολοντσέλα. Στην πέμπτη παραλλαγή το κλαρινέτο έχει ένα δεξιοτεχνικό σόλο που θυμίζει μουσική τζαζ. Η έκτη παραλλαγή αρχίζει με συγκοπτόμενο ρυθμό και καταλήγει με σόλο του φλάουτου. Στην εβδόμη παραλλαγή έχουμε μια δυνατή είσοδο όλης της ορχήστρας σε γρήγορη κίνηση. Η όγδοη παραλλαγή, Vivace, σε ρυθμό 5/8 είναι χωρισμένη σε τρία μέρη και κυλά σαν ένα χορευτικό παιγνίδι με άνισες υποδιαιρέσεις του χρόνου. Η ένατη παραλλαγή είναι ένας κανόνας σε

fortissimo. Παίζεται από όλη την ορχήστρα που είναι χωρισμένη σε τρεις ομάδες (έγχορδα, ξύλινα, χάλκινα). Κάθε ομάδα παίζει την ίδια μουσική με διαφορετικές όμως ρυθμικές αξίες — τέταρτα, όγδοα, δεκατέκτα. Η δέκατη παραλλαγή είναι ένα αργό εμβατήριο με σόλο των φλάουτων και κλαρινέτων. Στην εντέκατη παραλλαγή έχουμε ένα χαρούμενο μέρος με γρήγορες συγχορδίες που παίζουν τα πνευστά. Μετά την ορμητική δωδέκατη παραλλαγή με τις γρήγορες κινήσεις στα ξύλινα πνευστά και στα έγχορδα και τις κοφτές συγχορδίες των χάλκινων, ακολουθεί η δέκατη τρίτη παραλλαγή. Είναι ένας επτάφωνος κανόνας, που θυμίζει μουσική τζαζ και παίζεται μόνο από πνευστά όργανα. Η δέκατη τέταρτη παραλλαγή είναι στη μορφή της τρίτης παραλλαγής. Η δέκατη πέμπτη στη μορφή Α-Β-Α. Αρχίζει με συγχοπές στα κόρνα και δυνατές συγχορδίες της υπόλοιπης ορχήστρας. Ακολουθεί ένα σόλο του κλαρίνου σε ρυθμό ταγκό και μετά ξαναέρχεται το πρώτο τμήμα της παραλλαγής. Η τελευταία παραλλαγή, ή δέκατη έκτη, Prestissimo, είναι μια αστραφτερή, αέναη κίνηση πρώτα των εγχόρδων και μετά ολόκληρης της ορχήστρας.

Όλες οι παραλλαγές ακολουθούν η μια την άλλη χωρίς διακοπή.

Α. Μπαλτάς

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1983

ΔΕΥΤΕΡΑ 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, ώρα 20.30

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Ορχήστρας : ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΡΑΣ

Σολίστ : ΝΤΟΡΑ ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΥ (πάνο)

Έργα : Θ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ : Επικό τραγούδι.

W. A. MOZART : Κοντσέρτο σε μι ύφ. μείζονα, για πάνο
και ορχήστρα, Κ. V. 271.

J. SIBELIUS : Συμφωνία αρ. 3, σε ντο μείζ., έργ. 52,
Α' εκτέλεση.

Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών.

ΔΕΥΤΕΡΑ 21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, ώρα 20.30

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Ορχήστρας : ΑΝΔΡΕΑΣ ΠΑΡΙΔΗΣ

Σολίστ : EBERHARD BUSCHMANN (φαγκότο)

Έργα : Α. ΞΕΝΟΣ : Ο Διγενής δεν πέθανε, συμφωνικό
ποίημα.

C. M. v. WEBER : Κοντσέρτο για φαγκότο, σε φα μείζ.,
έργ. 75, Α' εκτέλεση.

P. TSCHAIKOWSKY : Συμφωνία αρ. 6, σε σι ελάσ., έργ. 74,
«Παθητική».

Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών.

ΔΕΥΤΕΡΑ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, ώρα 20.30

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Ορχήστρας : LEO BROUWER

Σολίστ : ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΤΣΙΩΛΗΣ (κιθάρα)

Έργα : L. BROUWER : Κοντσέρτο - φαντασία για κιθάρα, Α' εκτέλεση

L. BROUWER : Cancion de Gesta, Α' εκτέλεση

Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών.

ΣΑΒΒΑΤΟ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, ώρα 12.00

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Συναυλία για μαθητές.

Διευθυντής Ορχήστρας : ΒΥΡΩΝ ΚΟΛΑΣΗΣ

Σολίστ : ULF LINDHAL -

ΛΕΥΚΗ ΚΑΤΑΝΟΥ - LINDHAL (δύο πιάνο)

Έργα : C. SAINT - SAËNS : «Το καρναβάλι των ζώων» για δύο πιάνο
και ορχήστρα

N. ΣΚΑΛΚΩΤΑΣ : Τρεις ελληνικοί χοροί

Αίθουσα κινηματογράφου «Ράδιο Σίτυ».

ΔΕΥΤΕΡΑ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, ώρα 20.30

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Ορχήστρας : ΒΥΡΩΝ ΚΟΛΑΣΗΣ

Σολίστ : ULF LINDHAL -

ΛΕΥΚΗ ΚΑΤΑΝΟΥ - LINDHAL (δύο πιάνο)

Έργα : N. ΣΚΑΛΚΩΤΑΣ : Τρεις ελληνικοί χοροί

C. SAINT - SAËNS : «Το καρναβάλι των ζώων» για δύο
πιάνο και ορχήστρα

D. SOSTAKOVITSCH : Συμφωνία αρ. 10, σε μι ελάσ.,
έργ. 93, Α' εκτέλεση

Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών.

ΔΕΥΤΕΡΑ 12 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, ώρα 20.30

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής Ορχήστρας : GÜNTER VICH

Σολίστ : ΤΑΤΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ (βιολί)

Έργα : W. A. MOZART : Δον Ζουάν, εισαγωγή

J. BRAHMS : Κοντσέρτο για βιολί, σε ρε μείζ., έργ. 77

L. BEETHOVEN : Συμφωνία αρ. 5, σε ντο ελάσ., έργ. 67

Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών.

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, ώρα 12.00

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Συναυλία για μαθητές

Διευθυντής Ορχήστρας : ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΡΥΤΙΝΟΣ

Διευθυντής Χορωδίας : Β. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Έργα : F. SCHUBERT : Γερμανική Λειτουργία, σε φα μείζ., για χορωδία και ορχήστρα, Α' εκτέλεση

E. GRIEG : Peer Gynt, Σουίτα αρ. 1, έργ. 46, Α' εκτέλ.

Αίθουσα Κινηματογράφου «Ράδιο Σίτυ».

ΔΕΥΤΕΡΑ 19 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, ώρα 20.30

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Διευθυντής Ορχήστρας : ΛΟΥΚΑΣ ΚΑΡΥΤΙΝΟΣ

Διευθυντής Χορωδίας : Β. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Έργα : Μ. ΑΔΑΜΗ : Λειτουργικό Κοντσέρτο, για όμπσε, κλαρινέτο, φαγκότο και έγχορδα, Α' εκτέλεση

F. SCHUBERT : Γερμανική Λειτουργία, σε φα μείζ., για χορωδία και ορχήστρα, Α' εκτέλεση

E. GRIEG : Peer Gynt, Σουίτα αρ. 1, έργ. 46

E. GRIEG : Peer Gynt, Σουίτα αρ. 2, έργ. 55

Θέατρο Εταιρείας Μακεδονικών Σπουδών.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής : ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Μόνιμος Αρχιμουσικός

Κάρολος Τρικολίδης

Α΄ ΒΙΟΛΙΑ

Κοντσερτίνο:

Κοσμάς Γαλιλαίας

Κων/νος Βάμβας
Κων/νος Πατσαλίδης
Ιωάννα Παπαναστασίου
Γαλάτεια Μπαλτά
Φάνης Καπλανίδης
Χρήστος Πετκάκης
Νικόλαος Αρχοντής
Ευάγγελος Θεοφάνους
Φώτω Θεοφάνους
Στάθα Γκουτζίκα
Ντάρια Ταυρότσεβιτς
Μαρία Δρούγου
Μαρία Ορτσέσοβσκα
Νταν Ουγκουρέανου

Β΄ ΒΙΟΛΙΑ

Ελευθέριος Αγγελόπουλος
Νικόλαος Τσιαχτήρης
Ελευθέριος Παναγόπουλος
Αλέξανδρος Δοϊτσίνης
Στέλλα Παπαδοπούλου
Ελένη Μυρίδου
Ανδρέας Λάριος
Παρασκευή Μπακατσή
Μάρκος Ευστρατιάδης
Σουλτάνα Άλτη

ΒΙΟΛΕΣ

Κυριάκος Πάτρας
Οδυσσεάς Κουζώφ
Γεώργιος Μαυρομoustάκης
Γεώργιος Καμένος
Γεώργιος Καδόγλου
Στέφανος Διαμάντης
Νικόδημος Δέλλιος
Ειρήνη Παραλίκα

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Εμμανουήλ Καζαμπάκας
Ζώρα Γκίριτς
Ρένος Μπαλτάς
Κατερίνα Δημητράκοπούλου
Γεώργιος Μανώλας
Κωνσταντία Κουλουκούρη
Ανθή Αικατερίνη
Άγγελος Ντοροφτέι

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΑ

Γεώργιος Γράλιστας
Δημήτριος Ξενάριος
Αλέξανδρος Αδαμόπουλος
Λάσκαρης Θεοδωρίδης
Αναστάσιος Τοπούζας
Αναστάσιος Μαυρουδής
Πολύβιος Καρατζίβας
Ελένη Μπουλασίκη

ΦΛΑΟΥΤΑ

Ιωάννης Ευαγγέλου
Πέτρος Σουσάμογλου
Γεώργιος Κανάτσος

ΟΜΠΟΕ

Μιχαήλ Ντοροφτέι
Νικόλαος Καλπαξίδης

ΚΛΑΡΙΝΑ

Πόλλα Φραγκοπούλου
Δημήτριος Κισλάς
Κοσμάς Παπαδόπουλος
Μιλτιάδης Μουμουλίδης

ΦΑΓΚΟΤΑ

Νικόλαος Δαναηλίδης
Σπυρίδων Βλαχάκης
Άγγελος Πολίτης

ΚΟΡΝΑ

Θεόδωρος Ζαρίμπας
Αναστάσιος Στεφανίδης
Εμμανουήλ Ιορδανίδης
Δημήτριος Αλεξιάδης
Βασίλειος Βραδέλης

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Εμμανουήλ Αυξεντίδης
Ευάγγελος Γκεμπτζίς
Βασίλειος Φιαμέγκος
Ιωάννης Σιομανίδης

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Ιγνάπιος Μαυρίδης
Ιωάννης Παρθένης
Δημήτριος Νέτσκας

ΤΟΥΜΠΑ

Ιωάννης Τέμπρελης

ΤΥΜΠΑΝΑ - ΚΡΟΥΣΤΑ

Κων/νος Γρηγοριάδης
Κων/νος Νικήτας
Ιωάννης Ιωσηφίδης
Στυλιανός Φωτάκης

ΑΡΠΑ

Αναστασία Παρρήση

ΠΙΑΝΟ

Ελεονώρα Λουκίδου